

Bezejmenná

Záviš

V pondělí ráno do zaměstnání,
ještě za tmy přesně na čas kráčím.
Votevřu vrata, pozravím šéfa,
naprásknu modráčky, čtvrt bulky sním.

Šéf mně pak strčí palici těžkou,
desetikilku s dlouhou násadou.
Já potom buším po dvanáct hodin,
ohromný rány se kolem nesou.

Železný vingle úctyhodný tloušťky,
mocnými údery vyrovnávám.
Pot ze mě leje, kde křivej ještě je,
rovný jak svíčky je za sebe skládám.

Šéf mě pozoruje vostražitým vokem,
ze zvukotěsné své kukaně.
I když je přísný, dobře to myslí,
má jakousi školu, značně chytrý je.

Šestá se blíží, rachota končí,
srdečně se loučím se šéfem svým.
Zejtra nashle dodal, rád bych ho vobjal,
vyklepaným vajglem cestu si krátím.

Tak to jde denně kromě neděle,
to volno mám a jsem v kostele.
Modlim se za šéfa, za splnění plánu,
děkuji Bohu za dny veselé.
Modlim se za šéfa, za splnění plánu,
děkuji Bohu za dny veselé.